

"האדם השלישי" מגיב

"העולם הזה" 1793, "מנבי" אים סערה סביב ספרו של האדם השלישי "תשקיף" עי ספרו של האיש שהתפרץ עם בתקופת "פרשת לבון" כהאדם השלישי."

השמועות אודות תוכן הכתבה, "מנבי" אים סערה סביב ספרו של האדם השלישי הגיעו אלי שעות ספורות לאחר הוצאת השבועון ברחוב, אך העדפתי להמ

"האדם השלישי" לפי הדמיון * ר.ק. לי אסור להגיב

תיו עד אשר אראה את הכתוב במו עיני. ניתן להסיק מכתבה זו, שירדתי מן הארץ. הבל בתלים! יצאתי את הארץ כדי לעזור לידו, לעמוד למינו, כאשר הוא היה זקוק לעזרתי. ידיו אשר עמד

* בציור שליווה את "פרשת אלכסיס" תיאור פרשת לבון בסיפור דמיוני של העולם הזה.

לימיני כאשר רוב "ידידי" שכחו ידיות מהי. רק כאשר שהיתי בחו"ל תודשים מיספר, הגעתי להחלטה לכתוב ולפרסם את קורותי. בתום הכתיבה אשוב ארצה, כי זה הרי מקומי. טענתם ש, אלה אשר קראו את הספרים הראשונים בספר, טוענים כי הוא מכיל שורת גילויים, העלולים לא רק לגרום להתלקחות סערות פוליטיות מחורדות בישראל, אלא גם למנוע כל אפישורת של שלום בין ישראל למדינות ערב בעשר השנים הקרובות."

דעו: איש זולת אותו אדם, העורך את ספרו, לא קרא אפילו חצי דף מהספר, שלא לדבר על פרק או פרקים. לכן, כל הנאמר בכתבה מבוסס על ניחוש בלבד. איני יודע בדבר "סערות פוליטיות" העולות לצמח מתוכן ספרו, אך הגייני להניח שמיספר אנשים לא ירגישו בנוח כאשר תסור מסכת השקר מפניהם. כאשר "למניעת השלום בעשר השנים הקרובות," ברצוני לקבוע חד-משמעית: אם ספרו היה מסכן את דהיית השלום בינינו לבין שכנינו אפילו ביום אחד, לא הייתי כותבו. נפש אחת בישראל, הינו של בחור הניצב ליד התעלה, חשובים ויקרים לי יותר מאשר פירסום הספר, ואין זאת מליצה בלבד.

לידיעתכם, כאשר לפני כשלושה חודשים שוב הודפסו ההשמעות מעל דפי העיתונות, הסכמתי לתת ראיון מוקלט לקול ישראל. הצנוורה בארץ לא איפישרה את השידור.

גורם ישראל, אשר שוגר אלי במיוחד, הגיב: "אין אנו אחראים על אשר כותב אורו דן ויתר חברו. זה מיקצועם, ולא לנו לחגיב אם שקר בפייהם או לאו. הרי אנו לא האשמונו אותך בכך (מסירת הרשף אף פעם.)"

מזור רק, שרק לי לא ניתן להגיב על אשר נאמר בעיתונות. רגיל אני כבר לאידיוקים והשמעות, אך לראות שגם פקודי לשעבר במצריים הוטעו — זה כאב, וכאב מאוד. הודעתי לארץ שאם לא יופסק מסע ההשמעות, אפנה לעניי תונות העולמית. הדבר עור, והיועץ המישפטי לממשלה פעל בהתאם.

"האדם השלישי", לוס אנג'לס

הטלוויזיה עדיפה על הקולנוע — היא קרובה יותר לבית השימוש, ובית השימוש נקי יותר. (אלמוני)

ספרים

אחותה הצעירה

של לולייטה

Mary, by Vladimir Nabokov Fawcett

"מרי", מאת ולדימיר נבוקוב — הוצאת פאוסט 1971, 160 עמודים — 4.90 ל"י.

כפי שתינוק לומד לחול לפני שהוא מתחיל ללכת, כך גם הקורא. המעונין להתמודד עם ולדימיר נבוקוב, מן הסופרים החשובים של המאה, מוטב לו שתתחיל במרי לפני שיפנה לשפה המשוכרת. המסובכת והדורית-הרמוזים של ספר ריו האחרונים.

מרי, יצירת ביכורים שהופיעה לפני 54 שנים ברוסיה, נשכחה מאז לחלוטין ורק

ולדימיר נבוקוב עוד לא לולייטה

עתה תורגמה לאנגלית. בשיתוף פעולה עם המחבר עצמו, היא סיפור פשוט בתכנית, בהשוואה עם לולייטה או אדה. הדימויות, פליטים רוסיים בפנסיון ברלינאי מרופט, מזכירות עדיין פליטים דומים אצל מחברים רבים אחרים. ואותה אווירה, שילכל נבוקוב בעצמו בספריו המאוחרים יותר. השפה טרם קיבלה את אותו כוח קסום, שבו כל מילה יכולה להפיח סביבה ריחות, ולעורר תחושות של ממש בתוך הקורא.

למרות זאת, מרי היא בת-דמיונו המובח הקת של נבוקוב. הסיפור מתרחש באיטליה תמונה שלמה, מתוך שברי זכרון נות רוסים מציאות. הגיבורים, המתוארים באירוניה דקה שמסגירה, כאן אולי פחות מאשר בספרים מאוחרים יותר, מיי דה רבה של עצב. והפיט החודר לתוך תיאורים כמו טיול-לילה בברלין או זכר יער רוסי בקיץ, כל אלה סימני-היכר של אבי לולייטה, וכפי שבאדה מתגלה סיפורי-האהבה רק לאחר שמרבית הספר כבר מאחוריה, כך גם כאן, רק לקראת סוף הדיספר נחשפת אהבת-הנעורים, שהיא בעצם המניע לכל הסיפור.

מי שאינו מכיר עדיין את נבוקוב, ייטיב לעשות עימו הכרה כאן, ומי שמכיר אותו, לא ירצה ודאי להחמיץ את תחילת דרכו.

מועקהו

של משכיל

"כלב לבן", מאת רומן גארי — הוצאת סיגנט 1971, 222 עמודים — 6.25 ל"י.

בעלי האפים העדינים אינם אוהבים לאחרונה את רומן גארי. ובאמת, כיצד אפשר לאהוב דיפלומט גוליסטי, סופר מצליח, ובעל לשקנית קולנוע (אותה ביים בסרט פושר למדי), שאינו מארכיסטיט, ואפילו אינו מתחזה בתור שכזה? למרות זאת, גארי הוא סופר מוכשר, בעיקר כאשר הוא מתאר פרקים מתוך חייו (שורשי הדיקט, הבטחה עם שחר). כלב לבן משתייך גם הוא לסוג זה של ספרים.

זהו אוסף התרשמויות של גארי, המתחיל בהוליווד, שם הצטרף לאשתו, ג'ין סיברג, שהופיעה בסרט, ונמשך פחות או יותר על פני כל העולם. עיקרו של הספר, פגישות עם פעילי התנועה לזכויות הכושים באמריקה והוא מסתיים בתאור מאי '68 ומהומות הסטודנטים בפריס.

בין הפגישות עם האנשים היפים של הוליווד (שאינם נראים יפה כל-כך לאור היום), לשיחות עם לוחמי-הירות כושיים אמיתיים ומוזיזים, באנדרלמוסיה של פריז, עות הכושים בוואשינגטון והדי המהומות ברובע וואטס בלוס-אנג'לס, משתרבב סיפורו הסמלי של כלברועים גרמני ענק, שאומן להתנפל על כושים, וגארי מנסה בכל הדרכים לגמול אותו מן ההרגל.

עמדתו האישית של גארי, בכל הפגישות הללו, וספקנותו של איש-הרוח בוטו, אינם עולים תמיד בקנה אחד עם המהפכות באופנה, והעובדה שאינו אוהב את מארקוזה, אבל אוהב את מאלרו, עשירייה להרגיז רבים. אולם קשה למצוא תיאור משכנע יותר של מועקת איש-הרוח של שנות ה-70, נוכח המבול העצום של דיעות, השקפות והכרזות בהן הוא נתקל על כל צעד ושעל, שבמיקרה הטוב ביותר הן אשליות, וברוב המיקרים האחרים, הם סתם מעשי-תרמית.

יתכן מאוד שלא אנשים כגארי יביאו לשינויי-ערכים בעולם הזה. חינוך הומניסטי, טי, השכלה וסלידה מהמון, אינם תכונות טובות למהסכן. אולם אם תבוא המהפכה, גארי יידע איך לתאר אותה.

תמלוגים מספרים הם עניין נעים מאוד, אבל ריקוד שבעת הצעפים מביאים את הכסף יותר מהר. (החשפנית ג'יפטי רוז לי).

תקליטים

חלפון מכה

את המומחה

"קאסיס קליי נגד חלפון" — הגשש החיוור בהופעה חיה. סי.בי.אס. 1/70110.

או ככה, אם אתם רוצים מצחיקנים, אין כמו הגששים? מה זה כבר חשוב, אם

הגשש החיוור יותר מן הקנטטה

זה יותר מצחיק מן הקנטטה או פחות מצחיק? זה תעובו להכמים עם התיאוריות. בשביל סתם בניית-מומה, גברי, פולי ר

בין המועדמים הראשונים לקבלת מקום, אך לאחר הבטחתו ניתנו מקומות בשוק, אך לי לא נתנו מקום.

מה עלי לעשות? אני מבקש את עזרתכם לנסות למצוא את הדרך למצבי הקשה, ואני תקווה, שאולי אתם תהיו התחנה האחרונה, כי אני אדם המסוגל לשים קץ לחיי.

ראובן ארי, תל-אביב

אדם גדול

זכרונות לברכה

"העולם הזה" 1794, תמרור על מותו של המלחין מקס שטיינר. עיתונכם היה בין הבודדים בארץ שמצא לנכון להזכיר את פטירתו של המלחין ההולנדי הדגול מקס שטיינר, שהשפעתו על הלחנת הסרטים עם תחילת הסרט המברך ושנים אחר-כך הייתה מכרעת. מעטים האנשים המכירים את פעילותו העניפה ותרומותיו הרבות במישור האמנותי והאנושי המעוררות עניין והתפעלות כאחד. מאז 1965 פועלת אגודת מקס שטיינר ששמה לה למטרה להפיץ את מנגינתו תיו ברחבי העולם מתוך רצון-טוב שלא עלימנת לקבל פרס. מרכז האגודה נמצא בלוס-אנג'לס, קליפורניה תחת הנהלתו של מר אל. ק. בנדר. לאגודה סניפים בהתנדבות בארצות רבות כולל ישראל שיש לי הכבוד ליצנה.

נוכח לברכה אדם גדול שהלך לעולמו בהשאירו אחריו. מעיין בלתי נידלה של שמה והנאה הטמונות במנגינותיו הרבות ושנתן לנו שעות של קורת-רוח עצומה. שמואל שטרנברג, נסיציונה

קוראים השוחחים מכתבים מתבקשים לנפח אותם בקצרה. עדיפות תינתן למצפרים תמיד נות למכתביהם.